

Pluk de dag, bezoek je kind

„Als ik u was, zou ik gewoon gaan”, zeg ik tegen mevrouw Van Luit, weduwe, 79 jaar. Haar naar Australië geëmigreerde dochter wil haar zien en wil alles voor haar regelen (vliegtuigticket, vervoer). Maar dan moet ze wel in het vliegtuig stappen en daar ziet ze erg tegenop. Het zou de eerste keer in haar leven zijn. Ze heeft artrose van haar rechterheup en in beide knieën (waarvoor pijnstilling), ze heeft een ritmestoornis van het hart (goed onder controle met medicijnen), suikerziekte en de laatste 2 weken veel last van haar onderrug. Ze loopt, ondanks de pijnstilling, iets opzij-naar voren gebogen omdat dat de lekkerste houding is op dit moment.

Ze is in ons centrum net bij de fysiotherapeut geweest en schiet mij in de gang aan om mijn mening te vragen. Haar controles (bloeddruk, hartslag, longen) zijn altijd prima. „Echt dokter? Maar ik voel mezelf krakkemikkig en heb angst om te vliegen, maar ik wil wel graag. Ik mis haar enorm.” „Ondanks uw hoge leeftijd er is echt geen duidelijke medische reden om niet te gaan.” Haar ogen glinsteren en ik zie een glimlach op haar gezicht verschijnen.

„Stuur me een kaartje”, zeg ik lachend als ik Jolanda Zwart binnenroep, 34 jaar. Ze heeft dochter Bo van drie maanden bij zich.

Ze is alleenstaande moeder, want haar partner vertelde haar enkele weken voor de bevalling dat hij een ander had en is vertrokken. Een groot drama, dat ze absoluut niet verwerkt heeft. Terwijl ik Bo onderzoek, zie ik Jolanda bijna in slaap vallen. „Krijg je wel genoeg rust, Jolanda?” Ze barst in tranen uit en vertelt me hoe zwaar het is om Bo in haar eentje te verzorgen en hoe moeilijk ze het vindt om anderen te vragen een paar uurtjes op Bo te passen, zodat ze kan bijslapen. Het ongeloof dat haar man haar heeft verlaten is enorm, alsook de onzekerheid of ze het wel allemaal gaat red- den in haar eentje.

Ik troost haar voor zover ik kan en voel me machteloos, omdat ik haar alleen maar kan adviseren om contact te zoeken met het sociale wijkteam. Gelukkig is Bo alleen wat verkouden. Ik wens haar sterkte met alles. In mijn pauze hoor ik dat een patiënt, Michiel, 26 jaar oud, door een auto-ongeval is overleden. Ik schrik en zucht. Het gezegde Carpe Diem is maar al te waar.

Huisarts André van Loenen heeft een dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan-zorg waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant. De beschreven voorvallen berusten op waarheid. Ge-noemde personen zijn fictief.

